

Nohy

Moje nohy mají váhu celého života. Tolikrát jsem je pokorně prosila, aby mě nezradily. Vyšlapaly čtyři sezony šedivého, zapomenutého nebe.

Naše těla pochodují mimo nás a tisícovky nohou se snaží kráčet kupředu, i když se to přičí zdravému rozumu. Je lepší nevědět proč, ani k jakému osudu nás vlečou. Moc dobře už víme, že jestli naše nohy odmítnou pochodovat, pak jiné nohy nazuté do nablýskaných kožených bot jsou připravené nás dorazit.

Při příchodech a odchodech musíme velkou bránou probíhat. Je to téměř každodenní rutina, jež slouží k ověření, jestli jsme ještě schopné pracovat. Z každé strany brány stojí dokonalá řada ledových robotů vyzbrojených holemi, bičíky a psy. Běžíme, ochromené hrůzou. Aby se nám lépe utíkalo, a obratněji jsme mohly uhýbat ranám i psím tesákům, zbavujeme se škrpálů a dřeváků. Zpomalit či udělat jeden chybný krok, a vysloužíš si mávnutí holí k zařazení na stranu nezvratitelný rozsudek.

Ty, které přicházejí na konci téhle dlouhé kolony, zakopávají o ležící těla, klopýtají přes dokola rozeseté překážky.

Neuspořádaným krokem dál běžíme za bránu, bezděčně, sotva popadáme dech, obličej křečovitě stažený strachem.

Náš život závisí na našich nohách.

Jsou rozbolavěné a krátké noci nestačí, aby se přestaly třást. Každé ráno se v duchu ptáme, jestli rozedřené, zraněné nohy nesoucí příliš velkou tíhu našich obnažených duší nás donesou do příštího dne.